

12 d'octubre, dissabte, dia del Pilar

Ahir a la nit vàrem anar a veure *El círculo de tiza caucasià*, de Brecht, en la versió de Laín Entralgo, Alonso, Burmann. En José Luis ha seguit al peu de la lletra el model que jo li vaig deixar. L'ha copiat, no l'ha recreat mai, i val a dir que no solament no l'ha recreat mai, sinó que tampoc no ha fet la més mínima investigació formal ni, és evident, ideològica. L'espectacle, a nivell professional espanyol, funciona, però res més. En Burmann ha fet una mimetització tronada, burda, del *Model*. Els decorats estan mancats del més mínim toc de bon gust. La interpretació és capítol a part. És d'un tronat i d'una tristesa increïbles. Funcionen, criden, pan-teixen, s'escarrassen, gesticulen, s'agiten, però de tot allò que Brecht parla als seus vuit volums teòrics, res. Contínuament t'estàs dient que no podien arribar a més, ni l'obra, potser, a menys. En Bódalo fa l'Azdak, i la seva vulgaritat arriba a ser exasperant, quina immensa saltataulellada! La María Fernanda D'Ocón és evi-

dentment actriu. Ara, els seus registres són tan, tan limitats que t'agrada o la suportes bé els deu primers minuts, però de seguida t'ensenya totes les cartes de què disposa en el seu joc interpretatiu, car no té cap mena de picardia o bé no en sap més. Aleshores, al cap de mitja hora, no fa res més que repetir els de sempre; per altra banda, ja els coneixes prou, són els mateixos de *Misericòrdia*.

L'èxit va ser rotund i sorollós. Varen cridar tota mena de braves i la gent es va aixecar, en part, a aplaudir. En José Luis, però, no va sortir a saludar, suposo que en un atac d'honestedat. En acabar, vàrem anar a saludar-los, però ell —en José Luis— o bé s'havia amagat o bé se n'havia anat corrents.

Vàrem saludar en Guillermo Marín, que tornava a estar molt amable. Vaig saludar la María Fernanda, que va estar una mica violenta i sense saber massa què dir. Vaig estar a punt de donar records per al seu marit, però no ho vaig fer. Tothom ha quedat finalment al seu lloc. També vaig saludar en Gabriel Llopart, que va estar molt afectuós. Interpreta amb una grisor envasada el paper de narrador. A qui no vaig tenir ganes de saludar és a José Bódalo. Ens vàrem veure de lluny, però jo no vaig tenir massa ganes de saludar-lo. Soc incorregible. Després em vaig adonar que faig coses que no s'han de fer, però tant se me'n dona. No vaig tenir ganes de saludar-lo i de dir-li que m'havia agradat, quan, de fet, el vaig trobar detestable. L'èxit fabricat, més o menys, ja el varen tenir, doncs endavant.